

ЖИТИЕ НА СВ. ПРЕПОДОБНИ МАРКО, ЕПИСКОП АРЕТУСИЙСКИ

В царуването на император Константин Велики (337 г.), когато християнската вяра възтържествувала над езичеството, в много градове били построени църкви, а капищата били разрушени. Мнозина християнски епископи получили тогава от царя право да разоряват идолските капища, между които бил и аретусийския епископ Марко – човек благочестив, свят и ревностен в разпространението на истинската вяра.

Скоро в империята започнали страшни смутове: войници убили мнозина роднини на царя и искали да убият и племенниците му Гал и Юлиан. Аретусийският епископ ги спасил, като ги скрил в църквата. След смъртта на Константин ставали много вълнения и от друг род; наследникът му Констанций покровителствал еретиците ариани и гонел правоверните.

След Констанция встъпил на престола Юлиан, оня същият, когото спасил от смърт епископ Марко. Юлиан от младини ненавиждал християнската вяра, която престорено изповядвал при Констанций. Като станал император, той веднага обявил, че поддържа езичеството. Той употребявал всички средства, за да унизи, угнеhti и оскърби християните. Юлиан издал указ – идолските капища, разрушени от християните, да бъдат пак издигнати за сметка на тия, които ги разрушили.

Епископ в Аретуса бил все същият Марко, вече престарял и дълбоко почитан от всички за благочестивия си и свят живот. Градските власти поискали от него средства за възстановяване на капищата,

ЖИТИЯ НА СВЕТИИТЕ

които той разрушил при Констанций. Епископът отговорил, че той няма пари, но ако дори да би имал, той не би дал нищо за езическо капище. Знаело се, че той действително е беден, и градските власти, като намалявали своите искания, накрай му заповядали да внесе една нищожна сума, като го заплашвали с наказание в случай на неподчинение.

Тогава започнали страшни преследвания срещу християните от езичниците, които били подстрекавани от царя. В много градове езическото население избивало християните и ги мъчело жестоко. Престарелият епископ не се уплашил от опасността и повторил своя отказ. Тогава го предали на разярения народ. Биели светия старец, влачили го по улиците, хвърляли по него камъни, мъчили го до смърт, но не могли да победят твърдостта му. Едва жив, старецът все пак не отстъпвал. Накрай управителят на града го спасил от ръцете на мъчителите. По думите на историка блажени Теодорит, мнозина от гражданите на Аретуса, учудвайки се на твърдостта на светия старец, се обърнали към християнската вяра.

В същото време пострадал и дякон Кирил. Множество християни били мъчени в разни градове на Палестина, Египет и Сирия.

© Жития на светиите. Синодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит д-р Атанасий (Бончев).